

[Agerschou]

»Fattigdom er nemlig håbløshed. Den fuldstændige håbløshed. Den benhårde, sorte viden om, at intet forandrer sig, i hvert fald ikke til det bedre. At man, som vor lovgivning er opbygget, er fanget i en »fattigfælde«, der umuliggør egen indsats for at ændre situationen, som den enlige tre børns mor på varig hjælp, der for at tjene til den ældste søns konfirmation vartede op ved et par andres konfirmation uden at meddele bistandskontoret det til modregning i hjælpen og straks blev anmeldt for socialbedrageri.

For de nederste kan intet opnås. Håbløsheden siver ind i sindet i en grå og grødet strøm, der kvæler ånd og livsmod. Går det helt galt, ender man i dybeste afmagt, der gør, at man intet længere foretager sig for at afbøde egen ulykke.«

Socialministeren taler længe og gerne om, hvor vigtigt det er, at det offentliges tilbud altid understøtter de ressourcer, der eksisterer i forvejen, og ikke undertrykker og umyndigør den medfødte interesse for at have reel indflydelse og medbestemmelse på sine egne og sin families vilkår. Hykleriet er åbenbart. En dag går det måske også op for det radikale venstre.

Birgith Mogensen (CD):

Det af socialdemokratiet fremsatte forslag til lov om ændring af lov om social bistand, detaljeret ophævelse af § 37, stk. 4, kan CD ikke tilslutte sig. Vi mener, at denne paragraf på mange måder har sin berettigelse i den økonomiske krisetilstand, hvori landet befinder sig.

I den anledning bør nævnes, at den nu virkende bistandslov stort set fungerer efter hensigten – dermed ikke sagt, at både op- og nedadgående justeringer ikke fremtidig vil være nødvendige, såvel socialt som økonomisk erfaret. Men CD må tilstå, at vi deler socialdemokratiets bekymringer med hensyn til de kommuners socialudvalg, der lader hånt om bistandslovens § 43, stk. 3, der giver ret til at forhøje boligudgiftshjælpen, når en billig bolig ikke kan stilles til rådighed for klienten, som f.eks. meget tit er en enlig mor eller far uden job.

Det er mit indtryk, at langt den største del af nævnte og andre svage samfundsgrupper får gavn af bistandslovens dispensationsregel, § 43, stk. 3, men jeg er desværre vidende

om, at enkelte kommuner blankt afviser at benytte nævnte dispensationsregel. Realistisk betyder det, at »ofrene« nødvendigvis må fraflytte kommunen eller leve på et umenneskeligt eksistensminimum. Begge valgmuligheder er lidet attråværdige og vil i mange tilfælde gøre disse mennesker både så psykisk og så fysisk syge, at samfundet belastes med omkostninger af langt større dimensioner end f.eks. huslejetilskud.

Altså: CD erkender denne utilsigtede diskriminering m.v. af de svage stillede grupper. Men til trods for denne konklusion ønsker vi ikke bistandslovens § 37, stk. 4, ophævet, altså ingen lovændring. Derimod ønsker vi, at ministeren fremsender en henstilling til de kommuner, der afviser at anvende bistandslovens dispensationsbestemmelse, § 43, stk. 3, når det drejer sig om borgere, der i større eller mindre grad har behov for ekstra hjælp, herunder hovedsagelig boligtilskud.

CD ønsker altså ikke loven ændret, men har hermed peget på en anden løsning, som vil give det samme resultat, som socialdemokratiet ønsker.

Tove Niemann (FP):

Fremskridtspartiet stemte imod vedtagelsen af bistandsloven. Vi påpegede dengang, at de ydelser, klienterne kunne opnå, hvilede på et skønsprincip, som er helt uacceptabelt. Vi forudså, at ydelserne ville blive meget forskellige afhængigt af, i hvilken kommune man boede, hvor godt man kendte sagsbehandleren osv. Det viste sig også at være rigtigt – også da § 37, stk. 4, blev indført. Derfor vil vi se positivt på socialministerens forslag om, at der sikres en mere ensartet administration i socialforvaltningerne, men selve lovforslaget her kan vi ikke gå ind for.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre skal afvise det foreliggende lovforslag. Men det er ikke ensbetydende med, at vi ikke erkender, at der er problemer med den nuværende administration m.v. af § 37, stk. 4. Det er også derfor, vi har ført en række drøftelser med regeringen om dette spørgsmål, og disse drøftelser vil fortsætte, indtil vi har fundet en løsning.

Vi mener, at de to vigtigste områder er 1) spørgsmålet om boliger og 2) spørgsmålet om at gøre ydelsen retsbestemt.